



NHÀ VĂN – NHÀ TRANH ĐẤU NHÂN QUYỀN VÕ  
VĂN ÁI VỪA TỪ TRẦN

Quý bạn mến,

Tôi thật đau buồn xin thông báo cùng các bạn anh Võ Văn Ái, nhà tranh đấu nhân quyền, nhà thơ và Chủ tịch Ủy Ban Bảo Vệ Quyền Làm Người Việt Nam đã qua đời hôm thứ Năm tại Paris sau một thời gian dài trọng bệnh. Anh là một người bạn tuyệt vời của Đảng Cấp Tiến Xuyên Quốc Gia (Transnational Radical Party) và thành viên danh dự của Ủy Ban Toàn Cầu Về Pháp Quyền "Marco Pannella".

Anh Võ Văn Ái là một Phật tử, người luôn chủ trương ôn hòa bất bạo động. Ngay từ thời thơ ấu, anh đã không chấp nhận sự bất công và không ngại hiểm nguy để đương đầu với áp bức. Năm 11 tuổi, anh bị bắt và bị tra tấn vì đấu tranh cho nền độc lập của Việt Nam chống lại chế độ thực dân. Trong Chiến tranh Việt Nam vào những năm 1960, anh đã đi khắp thế giới để cổ xúy cho một giải pháp Phật giáo bất bạo động nhằm giải quyết cuộc xung đột, để người dân Việt Nam có thể tự quyết định tương lai của mình, chứ không bị áp đặt theo một giải pháp từ Moscow, Bắc Kinh, Washington hay Paris. Tại Ý, anh ấy đã xuống đường vì hòa bình từ Sicily đến Rome cùng với Danilo Dolci và những người bạn Ý khác. Đó là lúc anh gặp anh Marco Pannella, người ủng hộ quan điểm và hành động của anh ấy, và trở thành một người bạn rất thân thiết từ đó.

Đáng buồn thay, khi chiến tranh Việt Nam kết thúc, điều tồi tệ nhất đã xảy ra. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, xe tăng của Hà Nội tiến vào Sài Gòn, cũng từ đó đất nước thống nhất dưới sự cai trị của Cộng sản. Hơn hai triệu

người đã bị giam giữ trong các trại cải tạo, nơi hàng trăm ngàn người đã chết vì đói, kiệt sức, bị tra tấn hoặc bị hành quyết không xét xử. Hai triệu người nữa đã tìm cách thoát khỏi chế độ cộng sản và tìm kiếm tự do bằng cách ra biển bằng những chiếc thuyền mỏng manh – Thuyền nhân. Theo tài liệu của Liên Hiệp Quốc, ít nhất là một triệu người đã thiệt mạng trong cuộc di cư bi thảm này. Tại Paris, anh Võ Văn Ái đã phát động một cuộc vận động với sự hỗ trợ của các trí thức Pháp thuê một chiếc tàu cứu nạn, Ile de Lumiere, để vớt người đang gặp nguy kịch trên biển Đông. Hàng ngàn người Việt Nam đã được cứu thoát trong chiến dịch này.

Kể từ đó, cùng với Ủy ban Quyền Làm Người Việt Nam, mà tôi là một thành viên tích cực, đã tiến hành không ngừng nghỉ các chiến dịch quốc tế nhằm tố cáo các vi phạm nhân quyền ở Việt Nam và vận động chính trường quốc tế gây áp lực để trả tự do cho các tù nhân chính trị và cải cách dân chủ. Trong những năm qua, các thành viên của Nghị viện Châu Âu thuộc Đảng Cấp tiến, bao gồm Marco Pannella, Marco Cappato, Olivier Dupuis và những người khác luôn sẵn sàng ủng hộ hành động của chúng tôi.

Đối với tôi, anh Võ Văn Ái không chỉ là người Chủ tịch phong trào, mà còn là người tôi nương tựa tinh thần, nguồn hứng cảm của tôi – và cuối cùng là người bạn đời của tôi. Tôi lạc lối khi anh ấy không còn. Lời chữ từ bài thơ của W. H. Auden có lẽ thể hiện rõ nhất cảm xúc của tôi bây giờ:

*Anh phương Bắc, trời Nam, ngỏ Đông và lối Tây em,*

*Trọn nguyên tuần và chủ nhật nghỉ ngơi,  
Là trưa, tối, mạn đàm hát ca thưa thớt;  
Em cứ nghĩ tình bền muôn thuở: đâu ngờ.*

*Hãy dập tắt ngàn sao em không muốn nữa;  
Khuất vầng trăng kia và cả mặt trời;  
Quét hết đại dương núi non cao thẳm;  
Vì giờ đây đời còn nghĩa lý chi.*

Nhưng cuộc đấu tranh phải tiếp tục. Việt Nam còn dưới chế độ độc tài cộng sản. Hàng trăm nhà hoạt động trẻ đang bị cầm tù vì quan điểm hoặc niềm tin của họ, và tất cả các quyền tự do cơ bản đều bị từ chối. Ủy ban của chúng tôi sẽ tiếp tục đấu tranh. Tôi hy vọng các bạn sẽ cùng chúng tôi thực hiện ước mơ của anh Võ Văn Ái – đó là xây dựng tự do và dân chủ cho Việt Nam.

## **Penelope Faulkner**

Dear friends,

I am so sad to announce that Võ Văn Ái, human rights defender, poet and President of the Vietnam Committee on Human Rights died on Thursday in Paris after a long illness. He was a great friend of the Transnational Radical Party and honorary member of the Global Committee for the Rule of Law “Marco Pannella”.

Vo Van Ai was a Buddhist, a proponent of nonviolence. From his early childhood, he refused to accept injustice, and took every risk to stand up against oppression. At the age of 11, he was arrested and tortured for his struggle for the independence of Vietnam under colonial rule. During the Vietnam War in the 1960s, he travelled the world to advocate a nonviolent, Buddhist solution to the conflict, so the Vietnamese people could determine their own future, not be subjected to a solution made in Moscow, Beijing, Washington or Paris. In Italy, he marched for peace from Sicily to Rome with Danilo Dolci and other Italian friends. It was then that he met Marco Pannella, who supported his vision and actions, and would become a very dear friend.

Sadly, when the Vietnam War ended, the worst happened. On 30<sup>th</sup> April 1975, Hanoi's tanks rolled into Saigon and the country was united under Communist rule. Over two million people were detained in re-education camps, where hundreds of thousands died of hunger, exhaustion, torture, or were summarily executed. Two million more sought to escape the communist regime and seek freedom by taking to the sea in makeshift crafts – the Boat People. According to the United Nations, at least one million lost their lives in this tragic exodus. In Paris, Vo Van Ai launched a campaign with the support of French intellectuals to charter a rescue ship, the *Ile de Lumiere*, to rescue those in danger on the South China seas. Thousands of Vietnamese were saved in this effort.

From then on, with the Vietnam Committee on Human Rights, in which I was also fully active, we waged tireless international campaigns to denounce human rights violations in Vietnam and seek international pressure for the release of political prisoners and to democratic reforms. Over the years, Members of the European Parliament from the Radical Party, including Marco Pannella, Marco Cappato, Olivier Dupuis and others were always ready to support our actions.

For me, Vo Van Ai was not only the President of our movement, but also my mentor, my inspiration – and eventually my partner in life. I am lost without him. These words from a poem by W. H. Auden best express my feelings :

*He was my North, my South, my East and West,  
My working week and my Sunday rest,  
My noon, my midnight, my talk, my song;  
I thought that love would last for ever: I was wrong.*

*The stars are not wanted now: put out every one;  
Pack up the moon and dismantle the sun;  
Pour away the ocean and sweep up the wood;  
For nothing now can ever come to any good.*

But the struggle goes on. Vietnam is still under a communist dictatorship. Hundreds of young activists are imprisoned because of their opinions or beliefs, and all basic liberties are denied. Our Committee will continue the fight. I hope you will join us to realize Vo Van Ai's dream – that of building freedom and democracy for Vietnam.

**Penelope Faulkner**

Nguồn: <http://globalcommitteefortheruleoflaw.org/>